

Arrest

nr. 61366 van 12 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 26 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. KINNAER en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Makhtar, de Tunesische nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. Op uw twaalfde, uw vader was overleden, verhuisde u samen met uw moeder, broers en zussen naar de wijk Tadamon in de hoofdstad Tunis. In 2002 vertrok u naar Brezia, Italië, om daar te gaan wonen en werken. U had immers kennis gemaakt met een Somalische dame die daar verblijfsrecht had en u kon zich, door met haar te huwen, op basis van gezinshereniging daar ook vestigen. Jullie kregen twee kinderen. U reisde regelmatig terug naar Tunis om uw familie daar te bezoeken. In 2005 werd u er sympathisant van de partij van Ben Ali, de Rassemblement Constitutionnel Démocratique (RCD). U nam deel aan bijeenkomsten in uw wijk en gaf namen door van behoeftige families die nood hadden aan steun. Wanneer u in Italië verbleef kwam u in de moskee samen met andere Tunesiërs en praatten jullie over Ben Ali en de 'goede dingen' die hij deed. Verdere activiteiten hebt u nooit ontplooid. In 2008 werd u in Italië ten onrechte veroordeeld tot één jaar en vier maanden omdat er drugs in uw auto waren aangetroffen. Deze drugs zouden aan een vriend hebben toebehoord.

U zat drie maanden in de gevangenis. Na uw detentie werd u via bemiddeling van de sociale dienst tewerkgesteld in een coöperatieve, doch einde 2009 werd uw contract niet meer verlengd en werden uw verblijfsdocumenten ingetrokken. U zette een advocaat op de zaak, maar omdat het inmiddels ook niet meer boterde in uw huwelijk besliste u in augustus 2010 naar Tadamon, Tunis, terug te keren. Daarenboven was uw moeder, die intussen is overleden, ernstig ziek.

Via een kennis uit uw wijk, Haqim al-Kefi, die voor de gerenommeerde Trabelsi familie die banden had met Ben Ali en diens entourage werkte, kreeg u zo'n tien dagen na uw terugkeer een job als chauffeur. Haqim had daarvoor een zekere Taufiq Nafouti aangesproken die zaakvoerder was in een zaak import-export behorend aan Layla Ben Ali. U diende alcohol, kleding, schoenen en dergelijke op te halen in verschillende dépôts en deze dan weer af te leveren bij verschillende handelaars/dépôts. U werkte, net zoals alle anderen, in het zwart. In januari 2011 brak de revolutie los in Tunesië. U stelt dat iedereen die voor de familie Ben Ali werkte, bedreigd werd. Op 16 januari 2011, u was thuis in Tadamon, met uw zus Hoda en uw broer Sami, werd er door drie gemaskerde en gewapende mannen op uw deur geklopt. Toen jullie niet open deden, dropen deze mannen weer af. U kende deze mannen niet en meende dat ze gekomen waren omdat u werkte voor de familie van Ben Ali/Trabelsi. U trok daarop naar uw tante in Makhtar en verbleef hier een twintigtal dagen. Uw broer en zus bleven thuis achter. Via telefonisch contact vernam u dat onbekende mannen meer dan tien keer naar u kwamen vragen. Wie dat waren en waarom ze u wilden spreken weet u niet. Uw broer en zus kenden geen verdere problemen. Alhoewel u er totaal geen idee van hebt wie deze mensen waren en waarom ze u wilden spreken, vermoedt u dat ze tot de entourage van Ben Ali behoorden. U meent dat een en ander te maken heeft met het feit dat in de dépôts waar u leverde en de boerderijen die u in functie van uw werk bezocht, wapens en drugs werden gevonden. U heeft dit van uw zus vernomen die het op haar beurt via de media heeft gehoord. U stelt dat ook de andere personen die samen met u in het zwart gewerkt hebben intussen zijn gevlucht. Uiteindelijk keerde u op 25 januari 2011 terug naar Tunis en verbleef er zo'n tien à twaalf dagen bij een vriend in de wijk Rafaha. Via een vriend, die ook in Italië resideerde, kwam u in het bezit van een valse Italiaanse verblijfspapieren op uw naam en op 14 februari 2011 verliet u in het bezit van deze documenten en met uw eigen paspoort het land via de luchthaven van Tunis. Op de luchthaven van Zaventem werd u omwille van de vervalste documenten opgepakt en op 15 februari 2011 vroeg u hier asiel aan. In de periode dat u het land verliet vernam u van uw zus dat de mannen niet meer waren langsgekomen nadat ze hen te verstaan had gegeven dat u naar Europa was vertrokken. U stelt eigenlijk niet te weten waarom u niet terug kunt daar u er ook geen idee van hebt door wie u wordt gezocht. U vreest wel eens door een commissie, geïnstalleerd door de transitregering, als getuige te kunnen worden opgeroepen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een kieskaart neer. Kopieën van uw 'Italiaanse verblijfsdocumenten' en uw paspoort bevinden zich in uw administratief dossier.

B. Motivering

Er dient na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (cgvs) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U stelt het land te hebben verlaten omdat er op 16 januari 2011 door drie gemaskerde en gewapende mannen op uw deur werd geklopt. U stelt op dat moment samen met uw broer en zus thuis te zijn geweest en de deur niet te hebben opengedaan waarna deze mannen ook weer afdropen (cgvs p.7). U gevraagd of u deze personen kende, stelde u dat dit niet het geval was. U naar de reden van 'hun bezoek' gevraagd, geeft u aan dat 'heel Tunesië' kwaad is op iedereen die voor de familie Ben Ali en Trabelsi heeft gewerkt (cgvs p.7). U nogmaals gevraagd of u deze personen kende en wist waarom ze naar uw huis waren gekomen, moet u dit echter andermaal ontkennen (cgvs p.7b). Vervolgens stelt u de dag erna naar uw tante in Makhtar te zijn vertrokken. Hier zou u van uw broer en zus hebben vernomen dat er nog geregeld mannen bij hen waren langsgekomen die naar u vroegen. Ze wilden weten waar u was en wilden u ontmoeten. U gevraagd of u weet wie deze mannen waren en waarom ze bij uw familie langs gingen, kunt u slechts stellen dit niet te weten, maar voegt u er onmiddellijk aan toe dat u had gewerkt voor de familie van Ben Ali. Andermaal gevraagd wie die mensen waren, stelt u niet te weten of dit 'gewone mensen' waren, dan wel personen uit de entourage van Ben Ali (cgvs p.7b).

U er bijgevolg op gewezen dat het toch ook 'gewone' criminelen kunnen geweest zijn, moet u toegeven dat dit zeer wel mogelijk is, maar u meent toch te mogen veronderstellen dat ze tot de entourage van Ben Ali behoren (cgvs p.8). U voegt er dan plots aan toe dat op een aantal van de boerderijen die u in uw functie van chauffeur had aangedaan, intussen wapens en drugs waren gevonden. U gewezen op het feit dat u hier toch niets mee te maken had, kan u andermaal slechts stellen dat u deze plekken in functie van uw werk hebt bezocht en daar kisten hebt geleverd, implicerend dat hier ook wel eens wapens en drugs zouden kunnen inzitten (cgvs p.8). U erop gewezen dat dit geen

enkele zin heeft daar u toentertijd hiervan niet eens op de hoogte was (u geeft daarenboven zelf aan dit pas later via uw zus te hebben vernomen die het op haar beurt van de media had), moet u dan andermaal toegeven het eigenlijk allemaal niet te weten, u weet enkel dat Ben Ali weg is, maar zijn entourage zou nog ter plekke zijn (cgvs pp.8b, 10b). U erop gewezen dat uw verklaringen totaal niet kunnen overtuigen, temeer er toch veel mensen zijn geweest die voor Ben Ali hebben gewerkt, moet u andermaal toegeven niet te weten wie er naar u op zoek is, noch de reden hiervoor te kennen (cgvs p.9).

Gezien bovenstaande observaties hebt u totaal niet aannemelijk gemaakt Tunesië te hebben verlaten omdat u gezocht zou worden **door personen uit de entourage van Ben Ali**. Deze appreciatie wordt nog onderstreept door de vaststelling dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens uw gesprek ter voorbereiding van uw gehoor door het CGVS, nooit enige allusie hebt gemaakt op het feit gezocht te worden door de entourage van Ben Ali. U hiernaar gepeild stelt u dat men u de vraag niet zou hebben gesteld, u zou niet alles hebben mogen vertellen (cgvs p.8b). Deze uitleg kan totaal niet overtuigen daar u ten overstaan van de DVZ duidelijk te verstaan gaf dat u als chauffeur werkte voor het bedrijf van de familie van Ben Ali, dat diens bedrijf in januari 2011 in brand was gestoken waarna er geen veiligheid meer was en u gevlucht bent. Daarenboven verklaarde u voor DVZ vermoord te zullen worden **door 'het volk'** (Vragenlijst p.21). Uit uw verklaringen ten overstaan van DVZ kan op geen enkele manier worden afgeleid dat u een vrees zou koesteren voor de entourage van Ben Ali. Zo hier enig geloof aan zou kunnen worden gehecht is het niet meer dan logisch dat u dit expliciet zou hebben vermeld. Ook gaf u ten overstaan van de DVZ duidelijk aan dat u **lid was** van de partij van Ben Ali, terwijl u ten overstaan van het CGVS onmiddellijk en spontaan stelde **geen lid**, maar slechts sympathisant te zijn. U hierop gewezen, stelde u dat u enkel de ambtenaar van DVZ uw kieskaart toonde en u voegt eraan toe dat u geen lid bent zoals de "grote verantwoordelijken", wat geen verschoning biedt voor de vastgestelde discrepantie (cgvs pp.4, 8b).

U, op het einde van het gehoor door het CGVS, dan nog maar eens gevraagd waarom u niet naar Tunesië kunt terugkeren, kunt u andermaal slechts stellen niet te weten door wie u gezocht wordt, noch de reden hiervoor te kennen (cgvs p.11). Gevraagd of u nog iets toe te voegen heeft, stelt u plots er eigenlijk aan te twifelen of het wel de 'groep' van Ben Ali is die naar u op zoek is. Gezien u tot op dit moment altijd geïnsinueerd had dat deze personen wel degelijk voor uw vertrek uit Tunesië verantwoordelijk waren, wekte deze door u gedane bewering dan ook de nodige verbazing en werd u logischerwijze dan ook gevraagd waarom u hier plots mee op de proppen kwam. U stelt dan maar dat u nu vreesde wel eens door een onderzoekscommissie, in het leven geroepen door de Transitregering, als getuige in 'de zaak Ben Ali' te kunnen worden opgeroepen (cgvs p.11). Deze plotse wending in uw verhaal kan andermaal niet overtuigen daar er toch van kan worden uitgegaan dat indien hier enig geloof aan zou kunnen worden gehecht u dit onmiddellijk ten berde zou hebben gebracht en hier niet mee zou gewacht hebben totdat u er ettelijke keren op gewezen werd dat uw verhaal totaal niet kan overtuigen. Gezien bovenstaande observaties hebt u door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Verder dient nog te worden aangestipt dat een analyse van de actuele situatie in Tunesië niet toestaat te stellen dat er een intern of internationaal gewapend conflict aan de gang is of dat burgers het risico lopen slachtoffer te worden van blind geweld in de zin van 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde kieskaart is enkel een kieskaart die u hebt bekomen via het consulaat in Milaan en die afgegeven werd op 22 oktober 2009, niets meer en niets minder. Uit dit document kan niet eens worden afgeleid dat u ooit zou hebben gestemd, dit terwijl u dit document neerlegt ter staving van uw bewering sympathisant te zijn van de partij van Ben Ali (cgvs p.4). Uw paspoort, waarvan een kopie is opgenomen in uw administratieve dossier, heeft betrekking op uw identiteit en reisweg, gegevens die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Eventuele onderverdeling

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Hij voert tevens de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Tot slot voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (hierna: de Vreemdelingenwet) Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting weer aangaande de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.3. Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 april 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Arabisch machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.1.4. Verzoeker klaagt de schending van het evenredigheidsbeginsel aan. De opgeworpen schending van het evenredigheidsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, is voorts in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid.

2.1.5. Gelet op de inhoudelijke overlapping van de verschillende middelen acht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het noodzakelijk om deze samen te behandelen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le*

statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.5. De Raad wijst er op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift vooreerst beperkt tot herhalen van zijn asielaanvraag. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

In zijn verzoekschrift poogt verzoeker de individuele motieven één voor één te weerleggen. Er dient dan ook benadrukt te worden dat de bestreden beslissing een geheel is van alle motieven samen en de motieven van de bestreden beslissing dient dan ook in zijn geheel gelezen te worden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het gehoor van 5 april 2011 verklaart op 16 januari 2011 te zijn aangevallen door drie gemaskerde en gewapende mannen die op de deur van zijn woning klopten. De broer en zus van verzoeker zouden aanwezig zijn geweest op het moment van die aanval en hebben de deur niet opengedaan en de belagers zijn dan ook weer weggegaan.

De Raad dient toch op te merken dat verzoeker in het feitenrelaas zoals verklaard aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als in de uiteenzetting van het verzoekschrift beroept doet op verschillende hypothesen en veronderstellingen die in essentie gebaseerd zijn op beweringen die op geen enkele wijze worden onderbouwd door concrete elementen. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De commissaris neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij terecht opmerkt *“dat verzoeker louter uiterst vage, onaannemelijke, of zelfs incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot diverse aspecten die raken aan het wezen van zijn asielaanvraag, i.e. de identiteit, hoedanigheid of motieven van de personen die hij beweert te vrezen.”*

Verzoeker stelt wat betreft het gegeven dat hij in het ongewisse is met betrekking tot de identiteit, hoedanigheid en motieven van diens belagers, dat hij steeds eerlijk heeft geantwoord en geen feiten heeft verzonnen. Hij verduidelijkte in het kader van het tweede interview voor 99% zeker te zijn dat hij door de entourage van Ben Ali wordt gezocht en verduidelijkte dat zijn belagers geenszins gewone criminelen konden zijn. Hij poogde de bestaande vaagheden weg te werken door zijn veronderstellingen concreet te maken en baseert zich voor deze verduidelijkingen op elementen die allen tijdens het eerste verhoor aan bod kwamen en stelt dat de commissaris – generaal onafdoende motiveert waarom deze elementen niet kunnen overtuigen.

Verweerder stelt: *“Verzoeker beperkt zich onderhavig verzoekschrift grotendeels tot een herhaling van zijn vorige verklaringen. Verweerder merkt op dat verzoeker tijdens zijn eerste interview benadrukte dat hij wel diverse hypothesen hieromtrent heeft aangehaald (i.e. aanhangers van Ben Ali dan wel wraakzuchtige burgers) en meent dat bijgevolg niet kan worden betwijfeld dat hij wel degelijk wordt gezocht omwille van zijn activiteiten voor de familie van Ben Ali. Verweerder wijst naar het administratief dossier waarin verzoeker verklaarde, de vraagstelling of hij de mannen persoonlijk kende, verkeerdelijk te hebben geïnterpreteerd. In casu oordeelde de commissaris-generaal volgens verweerder terecht, dat gezien uit de geschreven weergave van zijn eerste gehoor duidelijk blijkt dat aan verzoeker wel initieel de vraag werd gesteld of hij de drie mannen kende, er geen sprake kan zijn van een misverstand en dat daar verzoeker zeer expliciet was in zijn eerdere verklaringen duidelijk aan te geven totaal niets te weten omtrent deze personen, zijn uitleg dat het geen gewone criminelen konden zijn, helemaal niet kan overtuigen. Bovendien merkt verweerder op dat verzoeker tijdens diens eerste gehoor ten overstaan van het Commissariaat-generaal zelfs met zoveel woorden te kennen heeft gegeven dat het best mogelijk is dat het om gewone criminelen zou gaan (cf. gehoorverslag CGVS d.d. 25.02.2011, blz. 8). Met andere woorden, op grond van het geheel van de gegevens die voorhanden zijn en voor zover*

verzoekers verhaal zonder meer wordt aangenomen, kan géénszins besloten worden dat verzoeker in diens land van herkomst een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeert’.

De Raad meent dat verweerder in deze terecht opmerkt dat verzoeker het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot het uiterst vage, onaannemelijke, of zelfs incoherente karakter van zijn verklaringen niet weerlegt.

Verzoeker stelt dat Ben Ali ook voor enige revolutie deze praktijken hanteerde en dat aangezien verzoekers belagers dezelfde praktijken hanteerden, het volgens hem dan ook zeer waarschijnlijk is dat zij deel uitmaken van de entourage van Ben Ali. Verzoeker kan dit echter niet staven aan de hand van bewijsstukken, maar dit wordt ook niet vereist voor de toekenning van de Vluchtelingenstatus.

Verweerder stelt: “Verzoekers uitleg tijdens zijn tweede gehoor dat er voor de revolutie banken in brand werden gestoken en dat er mensen door scherpschutters gedood werden en dat iedereen zou weten dat deze personen behoorden tot de entourage van Ben Ali en hij hierbij vervolgens afleidde dat zijn belagers tot de entourage van Ben Ali behoorde, zijn zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, louter veronderstellingen die niet gestaafd worden aan de hand van enig bewijsstuk.”

De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoeker stelt dat hij vreest om door een onderzoekscommissie -in het leven geroepen door de Transitregering- als getuige in de zaak Ben Ali te worden opgeroepen. Hij licht toe dat hij voor Timar heeft gewerkt een bedrijf onder leiding van Ben Ali. Hij maakt tevens melding van boerderijen waar er drugs en wapens werden teruggevonden en waar ook mensen werden gemarteld. Aangezien het geen geheim was dat verzoeker voor Ben Ali werkte is hij de mening toegedaan dat hij door de commissie van de Transitregering zou kunnen worden opgeroepen als getuige tegen Ben Ali. Verzoeker benadrukt dat hij niet de commissie vreest zoals de commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing, maar dat hij vreest dat hij elementen zou kunnen aanbrengen waarmee hij de familie van Ben Ali verder in diskrediet zou kunnen brengen en de entourage van Ben Ali hem daarom zou willen uitschakelen.

De Raad stelt vast dat het feit dat hij voor een Commissie zou opgeroepen kunnen worden louter veronderstellingen betreft die op geen enkele wijze bewezen worden.

Verzoeker wijst er op dat hij ook op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uitdrukkelijk heeft opgeworpen dat hij werkzaam was voor de familie van Ben Ali. Dat hij op de DVZ echter niet zou hebben aangehaald dat hij door personen uit de entourage van Ben Ali wordt gezocht, schrijft verzoeker toe aan de tolk toentertijd aanwezig. Deze zou verzoeker verboden hebben om uit te weiden over zijn vrees waardoor verzoeker als het ware verplicht werd om zich tot de hem, op de DVZ gestelde vragen, te beperken. Verzoeker wijst er hierbij op dat hij op ten overstaan van de DVZ nooit heeft ontkend of bevestigd op de vlucht te zijn voor de entourage van Ben Ali.

Verweerder stelt: “Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift argumenteert dat hij in zijn eerdere verklaringen gekortwiekt werd door de tolk van dienst op de DVZ, beklemtoont verweerder dat er in het administratieve dossier géén enkele eerdere indicatie of aanwijzing in deze zin ontwaard kan worden. Integendeel, verzoeker tekende de door hem opgetekende verklaringen in de vragenlijst voor akkoord nadat deze hem terug werden voorgelezen en maakte op geen enkel moment een bemerking van het gegeven dat er mogelijks nog relevante gegevens onvermeld bleven. In het licht van deze vaststellingen, is verzoekers argumentatie laattijdig en weinig ernstig.”

De Raad schaaft zich achter dit motief en stelt vast dat de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging door de entourage van Ben Ali de kern van zijn asielaanspraak uitmaakt. Derhalve is het niet aannemelijk dat hij dat niet voor DVZ vermeld heeft.

Verzoeker stelt dat met betrekking tot de vastgestelde discrepantie betreffende verzoekers “lidmaatschap” bij de partij van Ben Ali, de “Rassemblement Constitutionnel Démocratique” (RCD), dat deze voortvloeit uit een foute veronderstelling dat de politieke partijen in Tunesië op dezelfde wijze werken als deze in België. Ter staving voegt verzoeker een internetartikel toe betreffende de organisatie van de RCD in Tunesië (cf. bronvermelding http://fr.wikipedia.org/wiki/Rassemblement_constitutionnel_d%C3%A9mocratique). Verzoeker wijst er voorts op dat hijzelf het woord “lid” op de DVZ anders heeft geïnterpreteerd dan tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. De verwarring die ontstond is aldus begrijpelijk en de discrepantie is dan

ook verschoonbaar. Verzoeker merkt hier tot slot nog op dat de commissaris-generaal de vastgestelde discrepantie zonder meer als onverschoonbaar heeft afgedaan, zonder enig verder onderzoek omtrent de partijstructuur te hebben verricht.

De Raad meent dat het onderscheid lid of sympathisant in dit dossier een overtollig motief is. Verweerder stelt: *“dat verzoeker niet aantoont dat diens sympathieën en low profile bezigheden voor de RCD als dusdanig moeilijkheden in vluchtelingenrechtelijke zin hebben teweeggebracht. Aangezien verzoeker, zoals blijkt uit wat voorafgaat, géén overtuigende elementen in deze zin te berde heeft gebracht, beschikt verweerder alvast niet over indicaties in deze zin. Zulks klemt des te meer aangezien er in de bestreden beslissing wordt opgemerkt – en ook verzoeker zelf zulks te kennen geeft (cf. gehoorverslag CGVS d.d. 25.02.2011, blz. 5 (verso) – dat er tal van Tunesische burgers om diverse redenen gelijkaardige basale activiteiten hebben verricht. Het gegeven dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift informatie bijbrengt met betrekking tot de partijstructuur van de RCD doet hieraan derhalve géén afbreuk.”*

De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoeker legde in het kader van zijn tweede interview een convocatie neer van de politie dd. 17 maart 2011 en een krantenartikel waarin verwezen wordt naar de namen van diegenen die beschuldigd werden van wapenhandel. Verzoeker gaat niet akkoord met de motivering van de bestreden beslissing.

De neergelegde convocatie van de politie is een (fax)kopie. Gekopieerde documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenuen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

Het neergelegde krantenartikel geeft de lijst van een aantal personen beschuldigd van illegale wapenhandel. Dit is een aanwijzing dat bepaalde personen in Tunesië illegale wapenhandel voerden, maar geen bewijs van de vrees voor vervolging van verzoeker.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde voert verzoeker aan dat hij voldoet aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming en hij verwijst naar het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en geeft een korte uiteenzetting over het begrip “ernstige schade”. Verzoeker verwijst wederom naar het feit dat hij het risico loopt om mishandeld en gedood te worden en hij dus het risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstig risico op ernstige schade. Verzoeker benadrukt dan ook niet akkoord te gaan met het motief van de commissaris-generaal dat de analyse van de actuele situatie in Tunesië het niet toestaat om te stellen dat er een intern of internationaal gewapend conflict aan de gang is of dat burgers het risico lopen het slachtoffer te worden van blind geweld in de zin van het artikel 48/4, §2, C van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt echter geen concrete elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij stelt slechts niet akkoord te gaan met de analyse van de commissaris-generaal.

Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS